

νά μ' ἐρωτήσῃ ἂν ἀμύγδαλον εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον γερμανικῶς λέγεται Mandel. Πάντοτε εἶχα τὴν ἰδέαν ὅτι εἶνε ἀναίσθητη γυναικίκα, ἀλλ' ὄχι τὸσον, Θεέ μου! . . .

» Ἀπὸ τὰ ἄνθη αὐτά, τὰ ἅγια καὶ ἱερά σύμβολα τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης, στέλλω πρὸς σέ, ἀγαπητῆ μου φίλη. Τὸ ἐν ἀπὸ τὰ ἀτυχή ἐκεῖνα πλάσματα, μάλιστα, ἔφερε τὸ ὄνομά σου, Ἄγλαϊα. . . Φύλαξέ τα ὅπως τὰ στέλλω δεμένα σφικτά, σφικτά, καὶ κάμε μου εἰς αὐτὰ ὄρκον, ὅτι ἔτσι σφικτά θὰ εἶνε πάντοτε δεμέναι καὶ αἱ καρδίαι μας.

Θὰ ἔλθω μεθαύριον

Σὲ φιλῶ

Ἐλένη »

Ὅσακις ἀναγινώσκω αὐτὸ τὸ γράμμα τῆς σπαράζεται ἡ καρδία μου. Καὶ ὅμως τί παράξενο! τὸ ἀναγινώσκω ἴσα ἴσα ὅσακις θέλω νὰ πείσω τὸν ἑαυτὸν μου ὅτι ἂν ἡ Ἐλένη μὲ ἀφίνει κάποτε μόνην καὶ τρέχει εἰς τὴν ἐξοχὴν, δὲν θὰ εἶπῃ δι' αὐτὸ οὔτε ὅτι δὲν μὲ ἀγαπᾷ, οὔτε ὅτι δὲν εἶνε καλὴ καὶ χαριτωμένη κόρη.

ΑΓΛΑΪΑ ***B.

ΣΕΛΙΔΕΣ ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΜΟΥ

30 Σεπτεμβρίου.

Ἀκουμβῶν εἰς τὸ παράθυρόν μου ἀκούω τὸν ψιθυρὸν τῆς ἀπέναντί μου λεύκης ὑπὸ τῆς νυκτίας αὔρας λικνιζομένης καὶ τὸν μόρμυρον τῆς ὑπ' αὐτὴν ἀκαταπαύστως ρεούσης κρήνης· μελαγχολία βαθεῖα μὲ καταλαμβάνει καὶ πόθος ν' ἀναδράμω εἰς τὸ παρελθόν, νὰ λάβω, ὡς ἐκ ταμείου πλήρους ἐξ οικονομῶν, ὅ,τι στεροῦμαι σήμερον, ὀλίγην δύναμιν, ὀλίγον θάρρος.

Λαμβάνω ἀπὸ τῆς τραπέζης μου ἐν παλαιόν μου σημειωματᾶριον· τὸ ἀνοίγω κατὰ τύχην καὶ εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα διὰ μολυβδοκοנדύλου γεγραμμένας, ἡμιεσθεσμένας ἤδη, ἀναγινώσκω τὰς λέξεις ταύτας:

« Ἡ εὐτυχία εἶνε στέφανος τεθειμένος εἰς τὸ ἄκρον ὑψηλοῦ ἴστου, ὃ δὲ θέλων νὰ τὸν ἀποκτήσῃ πρέπει ν' ἀναρριχηθῆ μέχρι τῆς κορυφῆς του. Τί παραπονεῖσαι σύ, ὅστις ἴστασαι εἰς τὴν βᾶσιν τοῦ ἴστου μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας, καὶ μόνον ἔχεις εἰς τὸ ἄκρον αὐτοῦ ἐστραμμένα τὰ ὄμματα; μὲ τὸ βλέμμα δὲν καταβιβάζεται ὁ στέφανος ».

Διατί ἔγραψα τὰς λέξεις ταύτας; ποίαν μελέτην ἢ ὀδύνην ἠθέλησα νὰ κρύψω ὑπ' αὐτάς; δὲν τὸ ἐνθυμοῦμαι φυλάττουσι καὶ πρὸς ἐμὲ αὐτὸν τὸ μυστικόν, τὸ ὁποῖον ταῖς εἶχον ἐμπιστευθῆ· ἀλλ' ἔξαφνα ἐνεθυμήθην: ἀπαράλλακτα ὅπως τὸ κα-

λύπτον τὴν στιγμὴν ταύτην τὴν σελήνην νέφος σχίζεται ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ πίπτει τὸ φῶς τῆς ἐκεῖ ὅπου ἦτο σκοτία τέως, καὶ ὁ συγκεχυμένος, ἄμορφος ὄγκος τῶν πραγμάτων λαμβάνει ὑπόστασιν, μορφήν, οὕτως ἀναζῆ αἴφνης ὑπὸ τὸ φῶς τῆς μνήμης τὸ ὑπὸ τὰς γραμμὰς ἐκείνας καλυπτόμενον.

Ναί, ἐνθυμοῦμαι τώρα. Μίαν ἡμέραν διηρχόμην τὴν Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος κατηχηαριστημένος· ἐκ τοῦ περιπάτου μου ἀπέφερον σπουδαῖον εὔρημα· τὴν ὑπόθεσιν ἐνὸς διηγήματος καὶ ἔσπευδον ν' ἀποταμιεύσω τὸν πλοῦτόν μου ἐπὶ τοῦ χάρτου· ἀλλὰ πρὸ τῆς θύρας τοῦ καφενείου Γιαννοπούλου βλέπω αἴφνης μίαν μορφήν πολὺ γνωστήν, ἀλλ' ἀσυνείθιστον εἰς τὸ βλέμμα μου, μορφήν ἀναμνήσασάν με διὰ μιᾶς ἀπομεμακρυσμένου παρελθόν, χρόνους μαθητείας καὶ ἤθης.

Παρετήρησα ἀτενῶς τὸν νέον ἐκεῖνον καὶ οὗτος μὲ ἠτένισεν ὁμοίως, ἀμφότεροι δὲ πρὸς ἀλλήλους, ὡσεὶ ὑπὸ τῆς αὐτῆς δυνάμεως ὠθούμενοι, καὶ εἰς τῶν δύο τὸ στόμα ἀνῆλθε συγχρόνως τὸ ὄνομα τοῦ ἐτέρου:

— Γιάγκο!

— . . . . .!

Ἀνηλλάξαμεν θερμὸν φίλημα ὑπὸ τὰ περιέργα βλέμματα τῶν περίεξ· ἐκαθήσαμεν εἰς ἐν παράμερον τραπέζιον κ' ἐκεῖ ἤρχισαν ἀκατάσχετοι αἱ ἐξομολογήσεις.

Ἡμεθα συμμαθηταὶ ἀπὸ τῶν βάθρων τοῦ δημοτικῆ σχολείου μέχρι τοῦ Γυμνασίου· ἡ πρόωρος ὄρφανεία του, τὰ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ πατρὸς γεννώμενα καθήκοντα τοῦ υἱοῦ πρὸς τὴν ἀπροστάτευτον οἰκογένειαν τὸν ἠνάγκασαν νὰ διακόψῃ τὰς σπουδὰς του. Δεκαεξαέτης μετέβη εἰς τὴν Ρουμανίαν ὡς ὑπάλληλος, σχεδὸν ὑπηρέτης, ἐμπορικῆ καταστάσεως· τότε ἤρχισε τὸν δεινὸν ἀγῶνα τοῦ βίου· ἐλάμβανε τριάντα δραχμὰς τὸν μῆνα ἐκ τῶν ὁποίων ἔζη, ἐκοιμᾶτο δὲ ὑπὸ τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας· ἀλλ' εἰργάσθη καρτερικῶς, καὶ κατὰ μικρὸν ἀνῆλθε μέχρι τῆς θέσεως τοῦ πρώτου ὑπαλλήλου, μέχρι τῆς βαθμίδος τοῦ συνεταιρίου, καὶ πρὸ δύο ἐτῶν συνεξέυχθη τὴν θυγατέρα τοῦ πρώην αὐθέντου· ἦλθε δὲ νὰ ἐγκατασταθῆ ἐν Ἀθήναις, νὰ ἰδρῶσῃ βιομηχανικὸν κατὰστημα, νὰ ζήσῃ ἐπὶ τοῦ ἑλληνικοῦ χώματος, μακρὰν τοῦ ἄξενου ῥωμουνικοῦ.

Ταῦτα μοὶ διηγεῖτο εὐχαρίστως μὲν, ἀλλ' ἄνευ κόμπου καὶ καυχησιολογίας· κατ' αὐτὸν ἡ εὐτυχία ἐπῆλθε φυσικῶς, ὡς τόκος ἐκ κεφαλαίου ἐργασθέντος.

Μὲ παρεκάλεσε νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν οἰκίαν του· ἦτο κάλλιστα ἐσκευασμένη, μαρτυροῦσα τὴν ἄνεσιν, τὸν πλοῦτον, τὴν καλαισθησίαν· εἰς τὸν τοῖχον ἦσαν ἀνηρτημένα ἐν μέσῳ λαμπρῶν πλαισίων δύο ἐλαιογραφίαι παριστᾶσαι τὸν πενθερὸν

του και τὴν πενθεράν του με *γαιρνωτικά* ἢ σύζυγός του, ὠραιότατη ξανθὴ με γαλανούς ὀφθαλμούς, τὸν ἀγαπᾷ ὡς ἀρραβωνισμένη ἔτι εἶνε πολιορκημένος ἐξ ἀγάπης πανταχόθεν, καὶ ἡ μήτηρ του, ἡ γηραιά του μήτηρ, με τὰς λευκάς τῆς τρίχας ἢς φιλοξενεῖ τὸ εὐδαιμον γῆρας, καὶ ἡ νεαρά ἀδελφὴ του, ἣν ἐπροίκισε καὶ ἠρραβώτισε, τὸν λατρεύουν.

Ἡ οἰκία, τὰ ἐπιπλα, αἱ μορφαί, ὅλα εἶχον μίαν ἔκφρασιν λέγουσαν: «ἐδῶ εἶνε ἡ εὐτυχία.» ὡς καὶ τὸ κανάριον τὸ ὁποῖον φαιδρὸν ἐλούετο ἐν τῷ κομψῷ κλωβίῳ μου ἐφαίνετο ὅτι ἔλεγε μετὰ τὸ γοργόν του κελάδημα: «ἐδῶ εἶνε ἡ εὐτυχία! ἐδῶ! ἐδῶ!»

Εἶνε δὲ ἔργον τοῦ φίλου μου αὐτῆ· αὐτὸς δίδει τὸ μειδιάμα εἰς ὅλα τὰ χεῖλη, τὸ σύνθημα τῆς χαρᾶς εἰς ὅλας τὰς καρδίαις.

Καὶ ὅλα ταῦτα τὰ κατῴρθωσεν εἰς δώδεκα ἔτη· ἔδρυσεν τὸ μέλλον του, ἀπέκτησε περιουσίαν, ἀνήγειρε τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο οἰκοδόμημα διὰ τοῦ ὑλικῆς ἐκάστης ἡμέρας ἐκ τῶν ἐτῶν ἐκείνων, ἐκάστου λεπτοῦ ἐκ τῶν ἡμερῶν ἐκείνων.

Ἄλλ' ἐγὼ τί ἔκαμα εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα; τὸ ἰδικόν μου ἔργον ποῖον εἶνε;

Δύο τρία ἄρθρα ὑπὸ ψευδώνυμον ἢ ἄνευ ὑπογραφῆς εἰς μίαν ἐφημερίδα, ἐν ἣ δύο διηγήματα ἄνευ ἀξίας καὶ τίποτε ἄλλο.

— Τί ἀδιάκριτος ποῦ εἶμαι; μοὶ λέγει τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ φίλος μου, σοῦ λέγω, σοῦ λέγω ὅλο διὰ τὸν ἑαυτόν μου, καὶ δὲν σ' ἐρώτησα ἀκόμη διὰ σέ! Τί κάμνεις; γράφεις ἀκόμη; κάπου κάπου ἔβλεπα τὰ γραφόμενά σου.

— Γράφω! εἶπα κατησχυμμένος.

— Ἄμ' ἐσύ ἀπὸ μικρὸς εἶχες κλίσιν ἐς αὐτά· τὸ θυμάσαι;

Τὸν ἠτένισα κατὰ πρόσωπον μήπως με εἰρωνεύετο· ἀλλ' ὠμίλει σοβαρῶς, νομίζων μάλιστα ὅτι μοὶ ἀπέτεινε φιλοφρόνησιν. Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἀπηρχόμεθα διὰ τῆς ἡμιανόικτου θύρας δωματίου, εἶδον λίκνον καὶ ἐντὸς κύματος τριχάπτων τὴν κεφαλὴν παχουλοῦ νηπίου, πρὸ ὀλίγου ἀφυπνισθέντος. Τὸ ἔλαβεν εἰς τὴν ἀγκάλην του, τὸ ἐφίλησε θερμῶς, κ' ἐκεῖνο μειδιῶν αὐτῷ θεσπεσίως, ὅπως μόνον τὰ ὠραῖα νήπια μειδιῶσιν, ἐφέλλισε χονδρὰ χονδρὰ, φουσκῶνον τὰς παρειάς του, μπᾶ—μπᾶ!

Δὲν εἰξεύρω διατί ὅλη ἡ εὐτυχία ἐκείνη, χωρὶς νὰ τὴν φθονῶ τὸ παράπαν, μ' ἐπνιγε· ἤμην μελαγχολικός· ἐβάδιζον περίλυπος παρὰ τὸ πλευρόν τοῦ φίλου μου.

— Μὰ τί ἔχεις, ἀδελφέ;

— Τίποτε, τίποτε!

Δὲν ἐνόει τί εἶχον· καὶ πόσον εὐτυχῆς ἦτο μὴ δυνάμενος νὰ τὸ ἐνόησῃ! Τί εἶχον;

Ὅτε αὐτὸς ἀνελάμβανε τὴν ἀγρίαν κατὰ τοῦ πεπρωμένου πάλην, στομούμενος τὸν χαρακτήρα

ἐν τῇ δυστυχίᾳ, ἀποκτῶν τὸ θάρρος ἐν τῇ κακουχίᾳ, ὡς ὁ στρατιώτης τὸ ἀτρόμητον ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὅτε αὐτὸς μόνος ἐμάνθανε γαλλικὰ μετὰ τὴν μέθοδον, καὶ τὸν συνελάμβανεν ὁ κύριός του, καὶ τῷ ἐδίδεν ἔπειτα διδάσκαλον τῆς γαλλικῆς ὅπως τῷ ἀναθήσει τὴν γαλλικὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ καταστήματος, ὅτε αὐτὸς ἠγείρετο ὄρθριος καὶ μετέβαιεν πρὶν ἔτι διαλυθῆ ἡ πάχνη τῶν ψυχρῶν πρωτῶν τῆς Ῥουμανίας, εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς πόλεως, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀγγλοῦ διδασκάλου— διότι δὲν ἤρκει ὁ μισθὸς του ὅπως τὸν προσκαλέσει εἰς τὸ δωμάτιόν του— κ' ἐμάνθανε τὴν ἀγγλικὴν οὐχὶ ὅπως ἀναγνώσῃ εἰς τὸ πρωτότυπον τὸν Δὸν-Ζουάν τοῦ Βύρωνος, ἀλλὰ πεζότατα διὰ τὴν προμήθειαν ἀγγλικῶν εἰδῶν, ὅτε αὐτὸς ἐκέρδαινε χρήματα, ἐγένετο ἀνεξάρτητος, ἐδίδεν εἰς τὸ θυλακίόν του τὴν δύναμιν νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν καρδίαν του, ἐγὼ τί ἔκαμα;

Ὡ! ἐγὼ ἐμάνθανα ἀπὸ τὴν καλολογίαν διατὶ τὸ τριαντάφυλλον εἶνε ὠραῖον, ἐφρόντιζον περὶ τοῦ ἰδανικοῦ ἐν τῇ τέχνῃ, ἐκοιμώμην εὐτυχῆς διότι τὴν ἡμέραν ἀνέγων ὠραίους στίχους, τῶν ὁποίων ἡ μαγευτικὴ στροφή διὰ τοῦ μελωδικοῦ ρυθμοῦ μ' ἐλίκνιζεν ἠδέως, ἐτρεφόμην μετὰ τὴν ἀμβροσίαν τοῦ ρεμβασμοῦ ἀμεριμνῶν περὶ τοῦ χυδαίου ἄρθρου τῆς πραγματικότητος, ἐπλαττον ἄλλον κόσμον ὡς νὰ μὴ με ἤρκει οὗτος, ἐνόμιζον ὅτι ἐξεπλήρωσα τὸν προορισμόν μου ἅμα ἐπετύχαινα μίαν ὑποφερτὴν ἔκφρασιν.

Πόσον, πόσον ἤθελον νὰ ἐπιστρέψω ὀπίσω, νὰ εἶμαι δέκα πέντε ἐτῶν καὶ νὰ μέλλω τώρα νὰ διανύσω τὸ στάδιόν μου, ἀνυπομονῶν νὰ δράμω πρὸς τὰ πρόσω ὡς δρομεὺς ἵππος! Ἄς ἤρχιζα ἀπὸ ὑπηρετοῦ· μοῦ φαίνονται ἠδονικοὶ οἱ κόποι οὓς θὰ ὑφιστάμην· δὲν θὰ ἐφρόντιζα οὔτε στιγμὴν περὶ λέξεων κενῶν:

Les mots ressemblent aux vases

Les plus beaux sont les moins remplis.

Θὰ τὸ ἠνύσουν τοῦτο χωρὶς νὰ μοὶ τῷ εἴπωσι, διότι ἀντὶ τῆς ἀρμονίας τῶν λέξεων θὰ κατεκῆλει τὴν ψυχὴν μου ἡ ἀρμονία τῶν ἔργων, ἡ γοητεία τῆς πραγματικότητος, ὡς ἡ εὐτυχία τοῦ φίλου μου, ἧτις εἶνε ὑπερτέρα ἑκατὸν ποιημάτων.

Ἄ! ὅταν κανεὶς ἔχη ὑπὸ τὸ μέτωπόν του βογκῶσαν ἢ κελαδοῦσαν τὴν μεγαλοφυΐαν, ἅς ὀλολύξῃ τότε ἢ ἅς γελᾷ, διότι εἶνε ὁ διερμηνεύς τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, διότι συμπληροῖ τὸν Δημιουργὸν ἐπαυξάνων τὸ Καλὸν καὶ τὸ Ἄγαθον ἐν τῷ κόσμῳ· ἀλλ' ὅταν συναισθάνεται τὴν μετριότητά του καὶ ἡ συναισθησις αὐτῆ βαρύνει αὐτόν ὡς αἰσχύνῃ, κατὰ τὸν ποιητὴν, ὅταν αἰσθάνεται ὅτι τὸ ἔργον του θὰ ἐνταφιασθῇ μόλις κλεισθὸν τὰ χεῖλη του, τότε διατὶ νὰ μὴ γείνη βιομήχανος, ἔμπορος, ἀποχειροβίωτος, ὠφέλιμος; Ἐν τῇ

τέχνη πρέπει νὰ ἐπικρατῇ τὸ ἔμβλημα τοῦ Καίσαρος: Aut Caesar aut nihil· ὅταν τις δὲν εἶνε οὔτε ἀετὸς οὔτε ἀηδὼν, ἄς χρησιμεύῃ τοῦλάχιστον διὰ τὸν ὀρθιῶνα. Ἄντι πέντε ἕξ μετρίων διηγημάτων δὲν ἦτο προτιμότερον νὰ προσφέρω εἰς τὴν Ἑλλάδα ἑκατόν, πενήντα, εἰκοσι χιλιάδας φράγκων; Ἐν τούτοις δὲν προτιμῶ τὴν ὕλην ἀπὸ τὴν ἰδέαν. Ὡ, ὄχι! προτιμῶ τὸν ζάπλουτον τῆς κεφαλῆς ἀπὸ τὸν τοῦ χρηματοκιβωτίου καὶ τὸν θαυμάζω· ἀλλ' ὁ πλοῦτος τῆς διανοίας πρέπει νὰ εἶνε χρυσός· ἐν τῇ τέχνῃ τὰ χαλκώματα δὲν ἔχουν ἀξίαν.

Ὡ! ἄς ἡδυνάμην, ἄς ἡδυνάμην νὰ ἐπιστρέψω ὀπίσω, νὰ ἔχω ἐνώπιόν μου τὴν εὐτυχίαν, καὶ νὰ ἐξαρθῆται ἐξ ἐμοῦ νὰ τὴν ἀποκτήσω! Ἄλλὰ φεῦ! δὲν δύναμαι τὸ παρελθόν μου μὲ τοὺς ρεμβασμούς του ὡς ἐσκωριασμένη πανοπλία, ἣν δὲν δύναμαι νὰ ἐκδυθῶ, μὲ βαρύνει καὶ δὲν δύναμαι νὰ προχωρήσω. Εἶμαι ἄχρηστος καὶ θὰ μείνω.

Εἶχα ἐπιστρέψει εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Ἄντι νὰ γράψω τὸ διήγημά μου, τὸ ὁποῖον τὸ πρῶτὸν ἤμην τόσον εὐτυχῆς ὅτι ἐνεπνεύσθην, ἔγραψα εἰς τὸ σημειωματάριόν μου διὰ τοῦ μολυβδοκοנדύλου τὰς περὶ τῆς εὐτυχίας ταύτας λέξεις, αἵτινες εἶνε ἡμίσειστοι, διότι, τὸ ἐνθυμοῦμαι καλῶς, ἐν στιγμῇ ἄκρας ἀποθαρρύνσεως, συλλογισθεὶς τὸ κενὸν τοῦ παρελθόντος μου καὶ τὸ κενὸν τοῦ μέλλοντός μου, ἐκλίνα ἐπὶ τῶν γραμμῶν αὐτῶν τὴν κεφαλὴν μου καὶ ἔκλαυσα πικρῶς...

Ω.

ΕΠΙ Τῆ ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΦΙΛΟΥ ΜΟΥ Γ. Σ.

Πέρασε, πάει ὁ καιρός, πού τὸ χελιδνάκι καθόταν ἔς τὴ φωλιτσα του ζεστό καὶ χαϊδεμένο, πού τοῦ φερν' ἢ μπαμπᾶς φαγί καὶ ἡ μαμὰ φιλάει, καὶ τὸ ξεπνοῦσε ἢ νόνα του ἀκόμη νυσταγμένο.

Τώρα φτερούγαις ἔκαμε τὸ τρυφερὸ πουλάκι, ταῖς ἀνοιξε, κ' ἐπέταξε, καὶ πάει σὲ τόπο ξένο, νὰ μάθῃ ξενικούς σκοπούς, καινούριο πρᾶγουδάκι, καὶ νάρθῃ πίσω νὰ τὸ πῆ, φαϊδρὸ, καμαρωμένο.

Ὡρα καλὴ ἔς τὸ δρόμο του, καὶ ὁ θεὸς μαζὺ του, νὰ τὸ φυλάῃ ἀπὸ βορρῆν καὶ ἀπὸ γεράκου νύχι, νὰ ἦνε δροσιὰ ὁ ὕπνος του, καὶ ἴσκιος ἢ ζωὴ του.

Κι' ὅ,τι κι' ἂν φέρῃ μιὰ στιγμῇ, κι' ὅ,τι κι' ἂν φέρ' ἡ τύχη, ἕνα μονάχα φυλακτὸ ἄς ἔχῃ ἡ ψυχὴ του:
'Στὸν ἴσιον δρόμο νὰ πατῇ, κι' ἄς τύχῃ ὅ,τι τύχῃ.

Ἀπριλίος, 1884.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Προξενήτρια εἰς ὑποψήφιον γαμβρόν: ... — Γιατὶ τοῦ λές, εἶνε τρεῖς κόραις. Τῆς μικρότερης τῆς δίνει ὁ πατέρας τῆς 30, 000 πρῶτα, τῆς δευτέρας 40,000, τῆς τρίτης, ἐπειδὴ εἶνε ἀπὸ τὸν ἕνα ὄμο ὀλίγον σὰν κληπούρα, τῆς δίνει 60,000.

Ἐποψήφιος γαμβρός: — Μήπως ἔχει καμμιὰ ἄλλη τοῦ νὰ εἶνε καὶ ἀπὸ τοὺς δύο ὄμους κληπούρα; ...

**

Ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ;

— Λοιπόν, καλὸ κατευόδιο, γυναικῆ. Ὁ Θεὸς μαζὺ σου.

— Ἄμ' κι' ὁ Θεὸς, ἄνδρα μου, δὲν ταξιδεύει κατὰστρώμα μὲ τέτοιον κειρό! ...

**

Διδάσκαλος ἐρωτῶν τὸν μικρὸν Νίκον:

— ... Λοιπόν εἴκοσι πλὴν εἴκοσι; ...

Ὁ Νίκος σιωπᾷ.

Διδάσκαλος. — Νά, διὰ νὰ τὸ καταλάβῃς καλλίτερον: Ἐπόθεσε ὅτι εἶχες 20 λεπτά μέσα ἔς τὴν τσέπη σου, καὶ ὅτι τὰ χάνεις αὐτὰ τὰ 20 λεπτά. Τί θὰ ἔχῃ τῶρα ἢ τσέπη σου;

Νίκος. — Ὅθ' ἔχῃ καμμιὰ τρύπα!

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ὁ γηραιός, ἀλλ' ἀκμαῖος τό τε σῶμα καὶ τὸν νοῦν Λεσσέψ, συνδιαλεχθεὶς πρὸς ἀνταποκριτὴν τῆς «Ἐρημ. τῶν συζητήσεων», ἀνεκοίνωσεν εὐάρεστα περὶ τῆς Παναμαίας διώρυγος. Αἱ ἐργασίαι θὰ συμπληρωθῶσιν ἐντὸς τῆς τεταγμένης προθεσμίας καὶ ἐν ἔτει 1888 ἢ διώρυξ θὰ παραδοθῇ εἰς τὴν ναυτιλίαν. Ἡ Κυβέρνησις τῆς Κολομβίας, κατὰ τὰ συμπεφωνημένα, παρεχώρησεν ἤδη τῇ ἑταιρίᾳ 150,000 στρέμματα παροχθίου γῆς. Ἡ διώρυξ θὰ ἔχῃ μῆκος 60 χιλιομέτρων, ὁ δὲ διάπλους αὐτῆς δὲν θ' ἀπαιτῇ πλείονας τῶν δέκα ὥρῶν. Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπολέμησαν κατ' ἄρχὰς τὸ ἔργον μεθ' ὅσης ἄλλοτε οἱ Ἀγγλοὶ τὴν τομὴν τῆς σουεζικῆς διώρυγος ἐμπαιθείας, ἀλλὰ φωτισθέντες μετέβαλον γνώμην, καὶ νῦν ὡς πρακτικοὶ ἄνθρωποι ἐτοιμάζονται νὰ χρησιμοποίησωσι τὴν πρὸς τὸ ἐμπόριον ἀνοιγομένην νέαν ὁδόν, συνωμολόγησαν δ' ἤδη ἐμπορικὰς καὶ ναυτικὰς συμβάσεις πρὸς τὰ παρά τὸν Βιρηνικὸν Ὀκεανὸν κράτη. Ὁ «μέγας Ἰάλλος» ἐξέφρασεν ἐν τέλει τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ δυνηθῇ νὰ παραστῇ αὐτοπροσώπως εἰς τὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου τοῦ μεγαλουργήματος.

Διοκλῆς ὁ νομοθέτης τῶν Σαρακουσίων εἶχεν ἀπαγορεύσει ἐπὶ ποινῇ θανάτου εἰς τοὺς πολίτας νὰ συνέρχωνται ἔνοπλοι ἐν τῇ ἀγορᾷ. Μετ' οὐ πολὺ ὁ ἐλθὼν προσέβαλε τὰ περίεξ τῆς πόλεως καὶ ὁ Διοκλῆς ἐξήλθε τῆς οἰκίας του ὀπλισμένος ὅπως μεταβῆ εἰς τὰ τείχη. Καθ' ὁδὸν ὁμῶς μαθὼν ὅτι στάσις εἶχεν ἐκρηγῆ ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἔδραμεν ἐκεῖ ἔνοπλος ὡς ἦτο. Τῶν πολιτῶν τινες, ἰδόντες αὐτόν, ἀνέκραξαν: — Διόκλης, κατέλυτας τὸν νόμον σου! — Εἶπατε